

„Poporul Meu și-a schimbat slava”

Marti, 28 decembrie 2010

Gili Cârstea

Tragediile care s-au abătut asupra poporului lui Dumnezeu din vechime au o singură cauză, descrisă corect de Iona: „Cei ce se lipsesc de idoli deșertî îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8).

Dar niciodată în istoria lor nu a existat un dezastru național fără ca Dumnezeu să-i fi avertizat mai dinainte, prin slujitorii Săi. Această atitudine iubitoare este zugrăvită cel mai bine în invazia și robia babiloniană. Pentru prima oară în istoria lui, poporul a fost adus la anihilare totală, șters de pe harta națiunilor, aruncat în gheena lucrurilor fără valoare, a cadavrelor fără identitate.

Avertizările că drumul ales de ei duce la nimicire au început cu mult înainte de a fi prea târziu. O viață întreagă le-a vorbit Ieremia, fără niciun rezultat. Le-a descris în cele mai fine detalii nebunia în care vor intra. Le-a explicat precis motivul pentru care au ajuns în starea deplorabilă de orbire spirituală în care se găseau. Dar nu au putut crede că evaluarea cerească este adevărată, că descrierea încredințată lui Ieremia are vreun merit:

„Preoții n-au întrebat: ‚Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, proorocii au proorocit prin Baal, și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor” (Ier 2:8).

Când se întâmplă așa, Hristos este înlocuit cu Baal fără ca cineva să-și dea seama:

„Treceți în ostroavele Chitim, și priviți! Trimeteți la Chedar, uitați-vă bine, și vedeți dacă s-a întâmplat acolo așa ceva. Și-a schimbat vreodată un popor dumnezeii, măcar că ei nu sunt dumnezei? Dar poporul Meu și-a schimbat Slava, cu ceva care nu este de niciun ajutor! Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul” (Ier 2:10-12).

Când Baal este alegerea unui popor, atunci el nu mai are ce căuta în țara Domnului; trebuie să meargă în țara lui Baal, în Babilonul cel mare.

Biserica de astăzi merge exact pe același drum, incapabilă să înțeleagă că teologii ei proorocesc tot prin Baal, că păzitorii legii nu Îl cunosc pe Dumnezeu, că preoții nu se întreabă „unde este Domnul.” Poporul acesta a plecat de la poarta sanctuarului, și s-a alăturat mulțimii plecate la picioarele tronului părăsit de Hristos. Influența nesfântă suflată de pe acel tron le dă sentimentul că ei slujesc lui Hristos, și că Dumnezeu este

satisfăcut de închinarea lor.

Despre acest drum al rebeliunii și despărțirii de Hristos am fost avertizați din timp, în cuvinte cât de poate de clare:

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu, în mijlocul nostru, ca popor” (The EGW 1888 Materials, 445).

„Biserica a întors spatele lui Hristos, conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt” (5 T 217).

Tragedia a început la Minneapolis, și a fost confirmată chiar de un mesager coborât din cer, ca să nu putem da vina pe neputințele vreunui sol omenesc:

„Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram” (The EGW 1888 Materials, 1067).

Ni s-a spus, de asemenea, că „lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi încă nu s-a făcut” (1888 Materials, 445). Cum putem verifica? Destul de simplu. N-am intrat în Canaanul ceresc.

Eșecul lui Israel la Cadeș-Barnea a fost provocat de o gravă și generalizată necredință în puterea și dispoziția lui Dumnezeu de a-l duce în țara făgăduită. Solia adusă de Caleb și Iosua, susținută de Moise, a fost considerată o nebunie, o capcană care va duce poporul la dezastru. Spiritul acesta a declanșat imediat revolta lui Core, Datan și Abiram, care au cerut ca deciziile de importanță națională să nu mai fie luate de Moise, ci de adunarea poporului, deoarece „toți sunt sfinți.” De fapt, doreau să se întoarcă în Egipt.

Așa a fost și în 1888. Jones și Waggoner, susținuți de Ellen White, spuneau poporului că este ușor să fii mântuit, și greu să fii pierdut, că Domnul are o cale mult mai simplă și ușoară de a vindeca pandemia laodiceană care a cuprins biserica mondială. Era vechea, uitată și neglijată Cale, calea consacrată de Hristos către desăvârșirea creștină, dincolo de perdeaua din sanctuarul ceresc.

Dar frații din adunarea poporului, conduși de Smith, Butler, Morrison, erau speriați de Calea nouă și vie deschisă de Hristos în trupul Său. Au exilat pe Waggoner în Anglia, pe sora White în Australia, iar Jones, rămas singur în America, a sperat zadarnic în succesul soliei lor. Nu putea înțelege că lumina a fost retrasă, și că trebuie să meargă alături de popor în pustie.

De atunci ne învărtim în jurul acestui munte, așteptând zadarnic ploaia târzie, marea strigare și revenirea lui Hristos. Liderii noștri au început și ei să se ia de gânduri, și recunosc pe față că revenirea a fost amânată din vina noastră. Delegații de la ultimul Consiliu Anual parcă erau iudeii la zidul plângerii. Se rugau cu stăruință pentru ploaia târzie, fără nicio bănuială că ei resping, disprețuiesc sau neglijează tocmai lucrul pentru care se roagă. Niciunul dintre vorbitori nu părea conștient că acest popor a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram, și că acesta este motivul pentru care ne aflăm astăzi aici.

Au citat frumoasele paragrafe inspirate, că cerul așteaptă să trimită ploaia, dar noi nu suntem pregătiți, că lucrarea este mult întârziată, că Domnul are o lucrare de făcut cu acest popor. Au făcut rugăciuni fierbinți, și au cântat plecați pe genunchi și cu

ochii închiși „Come, Holy Spirit.” Iată aici cuvântul președintelui:

(VIDEO)

Emoționant, dar cum se explică faptul că nu au dat peste pasajele din Inspirație care explică exact motivele pentru care ne găsim în acest impas?

De ce nu văd declarația îngerului, că poporul nostru a repetat la Minneapolis revolta lui Core, Datan și Abiram?

De ce nu prezintă poporului viziunea cu cele două tronuri, prin care am fost avertizați chiar de la început că o să-l părăsim pe Hristos la altar, exact în ziua Nunții, și că o să ne întoarcem „unul câte unul” la picioarele tronului ocupat de Baal?

De ce nu au descoperit pasajul cutremurător că „Drapelul purtat de toți cei care proclamă solia îngerului al treilea este acoperit cu o altă culoare, care realmente îl omoară. Aceasta se întâmplă acum” (The EGW 1888 Materials, 1486).

Cum de nu văd citatul care spune că Domnul a trimis deja începutul mării strigări, prin solia din 1888, dar Satana a avut o mare biruință, împiedicând solia să ajungă la popor chiar prin intermediul propriilor noștri frați?

De ce nu sunt îngrijorați de afirmația alarmantă că „Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890)?

Cum de nu au descoperit avertizarea înfricoșătoare, că „Dumnezeu plănuise să lucreze cu putere prin Duhul Său la acea întâlnire de la Minneapolis, pentru toți cei care vor renunța la calea și voința lor... Dar, pentru că s-a acționat după aranjamentele lui Satana și s-au manifestat trăsăturile lui de caracter, a făcut ca înregistrarea din cărțile cerești să sune astfel: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The EGW 1888 Materials, 1229).

Atâta vreme cât aceste avertizări vor fi neglijate, Hristos va rămâna bătând la ușa noastră denominațională, Duhul lui Dumnezeu va continua să fie insultat, iar lumina trimisă în 1888 va fi disprețuită. În aceste condiții, rugăciunea pentru ploaie nu va face decât să ne expună valului de redeșteptări contrafăcute, în care balaurul a excelat întotdeauna.